

Šola pred 50 leti

Danes si šolarji verjetno težko predstavljate, kako je potekal pouk pred več kot petdesetimi leti.

Sploh je bila šola povsem drugačna kot danes. Šolarji in šolarke se danes pripeljejo v šolo z vlakom ali z avtobusom, včasih pa jih mama ali atej z avtomobilom pripelje celo tik pred vhod. Tako je tudi prav, saj je danes na cestah nevarnost veliko večja kot nekaj.

Otroci smo nekoč hodili v šolo peš, nekateri po pol-drugo uro ali dve uri, drugi otroci pa so stanovali v vasi, kjer je stala šola, kar je bilo zanje seveda zelo prijetno.

Pa tudi šolska pot je bila včasih zanimiva, pripetilo se je marsikaj. Nekega lepega sončnega dne sva bila s sosedovim Pepejem sama na poti domov. Časa sva imela dovolj, pogosto sva se ustavila in se pogovarjala o tem in onem. Ko naju je vodila pot čez zelo strm in še ne pokošen travnik, se je sošolec ustavil, vzел kamen s ceste in ga z vso močjo zalučal navzdol. Kamen je letel in letel, saj je bilo pobočje zelo strmo. Nato sem še jaz pobral kamen in ga vrgel v zrak.

Zabavno je bilo to početje, počutila sva se kot olimpijska zmagovalca, tako daleč so kamni frčali po zraku. Gotovo deset minut je trajala ta najina igra, preden je ni prekinil nama zelo znan ženski glas.

„Kaj pa delata?“ je zavpila posestnica travnika, na katerega sva metala s takšno vnemo „peči“.

Kot okamnena sva nehala metati kamenje in se obrnila proti gospodinji, ki je visoko nad cestno brežino vzdignila svoj glasni ostri glas.

„Bom vse mami povedala,“ je zagrmela in naju pošteno oštela.

„Vse kamne morata takoj pobrati,“ je rekla, midva pa sva s komaj slišnima glasovoma pritrdjevala in se osramočena odpravila vsak na svoj dom.

Nekaj dni navrh sva res hotela pobrati vse kamne s travnika. Toda, kakšno presenečenje! Travnik je bil očiščen, nobenega kamna ni bilo več videti. Na srečo je sosedov hlapec, neki malo čudaški Francej, že dan poprej pobral vse najine izstrelke, ki sva jih uporabila za najino olimpijsko disciplino „kamnomet“.

